

תת"ע 774/03/22 - שאדי אבו חאטום נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

תת"ע 774-03-22 מדינת ישראל נ' אבו חאטום
תיק חיצוני: 17124237789

מספר בקשה: 2

בפני כבוד השופטת מנאל חליחל-דיאב
מבקשים שאדי אבו חאטום
נגד
משיבים מדינת ישראל

החלטה

1. מונחת לפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן ביום 19/10/22. המבקש הורשע, בהיעדרו בביצוע עבירה של הסעת ילד שמלאו לו שלוש שנים אך טרם מלאו לו שמונה שנים, כשהילד אינו רתום במושב בטיחות או מושב מגביה, המתאים לגובהו ומשקלו של הילד, בניגוד לתקנה 83א(ב)(2) לתקנות התעבורה.

2. במסגרת נימוקי הבקשה טוען המבקש, כי לא ידע על אודות הדיון מאחר ולא קיבל את הזימון. לטענתו אישור המסירה המצורף לבקשה, נושא חתימה שאינה חתימתו. עוד טוען המבקש כי בכפר יפיע ישנו אדם נוסף עם שם זהה לשמו של המבקש, וכי ייתכן כי הוא קיבל את הזימון. כמו כן, טוען המבקש, כי הוא מתגורר בנצרת וכי דברי הדואר אשר מגיעים עבורו ליפיע, מתקבלים על ידי אביו. אשר לעילת החשש לעיוות דין, המבקש כופר בביצוע העבירה וטוען, כי הותרת ההרשעה על כנה, וכפועל יוצא מכך רישום הנקודות לחובתו יפגע בו בצורה קשה.

דיון והכרעה

3. סעיף 130(ח) לחסד"פ קובע כי רשאי בית המשפט לבטל פסק דין שניתן בהיעדר "אם נוכח כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו" של הנאשם לדיון, שהתקיים בעניינו. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע, כי הכלל לפיו 'היתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו' עומד בפני עצמו, ואינו מצטבר לתנאי הנוסף המוזכר בסעיף הנ"ל. (ראו ע"פ 3346/10 סעדיה נ' מדינת ישראל).

4. ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (נבו 25.03.2018) חזר בית המשפט העליון על דוגמאות וכללים אותם התווה לאורך פסיקותיו לעניין המשוכה אותה נדרש לעבור הטוען לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון: "לאור חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44א לתקסד"פ, עומדת משוכה גבוהה למדי בפני הטוען לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון. כך, ברע"פ 10319/07 פדידה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.12.2007) (להלן: עניין פדידה), נשלחה הזמנה לדיון לתיבת הדואר של המבקש, במושב בו הוא מתגורר. טענתו של המבקש, כי תיבות הדואר במושב פרוצות "וכי דברי דואר אינם מגיעים ליעדם באופן תדיר", נדחתה,

עמוד 1

משלא צירף המבקש "כל חומר העשוי לאשש את טענתו". בע"פ 6859/07 אלפונסו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.9.2007) (להלן: עניין אלפונסו), טען המערער כי לא קיבל את הזימון למשפט ולא ידע על אודות פסק הדין שניתן נגדו, "בשל שיבושים בחלוקת הדואר במקום מגוריו". הטענה נדחתה, לאחר שהוכח כי הזימון לדיון ופסק הדין נשלחו אל כתובתו של המערער בדואר רשום, "דבר המאפשר לראות בכך המצאה כדיון". גם טענה לפיה מועד הדיון נשתכח מהמבקש, ולפיכך הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו, נדחתה תוך קביעה, כי "שיכחה של מועד הדיון אינה מהווה סיבה מוצדקת לביטול פסק הדין וקיום דיון נוסף" (ע"פ 5377/03 ג'מאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.6.2003), וראו גם, רע"פ 3518/15 מלקמו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.4.2017); רע"פ 2673/11 זימנר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.4.2011)). טענה כי הזמנה לדיון לא התקבלה, מאחר שהמבקש שינה את כתובת מגוריו, בה התגורר ביחד עם הוריו המבוגרים, גם כן..... עוד נקבע, כי היעדרותו של המבקש מהדיון והיעדרות בא כוחו, בשל מצבו הרפואי, מבלי שהתבקשה דחייה של הדיון, אינן מהוות סיבה מוצדקת לאי התייצבות (רע"פ 3313/17 עאסלה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.4.2017)).

5. אשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין מקורה, כמו קודמתה, בסעיף 130(ח) לחסד"פ, הקובע כי בית המשפט רשאי לבטל פסק דין שניתן בהיעדר הנידון "... אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין". כאשר מדובר בבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. בבתי המשפט נדונה לא אחת הטענה לקיומו של עיוות דין, בהקשר לסעיף 130(ח) לחסד"פ. כך, ברע"פ 2575/17 גיאר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.9.2017) נקבע, כי מבקש אשר אינו מנמק את טענתו מדוע ייגרם לו עיוות דין אינו עומד באמות המידה לביטול של פסק דין שניתן בהיעדר. לסיכום, על הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים כבדי משקל לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

ומן הכלל אל הפרט

6. בהינתן העובדה כי הודעת הקנס נשלחה אל המבקש בדואר רשום, לכתובת המדווחת במשרד הפנים, חלה לגביו "חזקת המסירה". בהתאם לפסיקה שלעיל הרי שהמבקש לא הצביע על סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון ולא צלח את המשוכה שהוצבה בפניו בעניין זה. יודגש, כי הטענה לפיה אחר חתם על אישור המסירה נטענה ללא כל ביסוס. כמו כן, גם טענת המבקש כי ייתכן ואחר קיבל את הזימון, נטענה בעלמא וללא כל תימוכין.

7. באופן דומה, אין כל חשש לעיוות דין. אין די בכפירתו בעלמא של המבקש כי לא ביצע את העבירה ועליו לתמוך טענה זו בראיות ובאסמכתאות של ממש, דבר שאינו עולה מבקשת המבקש לביטול פסק הדין. כמו כן, גם גזר הדין אינו חורג לחומרה שהרי על המבקש הושת הקנס במקור, ולא מעבר לכך. גם לעניין הטענה בדבר צבירת נקודות אין כל ממש שכן, בטעם של "צבירת נקודות" אין משום שיקול המלמד על חשש לעיוות דין שכן מדובר בשיקול תועלתי בלבד.

8. סיכומי של דבר, הבקשה נידחת.

ניתנה היום, ג' ניסן תשפ"ג, 25 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.